

Biển cuốn trôi đời nhau...

Cư sĩ Liên Hoa

*Em nằm yên giấc mờ cô
Đóa hồng lắng đọng bên dòng phù du
gió nguồn ngày tháng vi vu
sóng đời dồn dập vô thường viễn xa*

*cùng từ lượng kiếp tìm về
cánh hoa vụn kỹ bỗng hồi xuân xưa
giật mình thấy mộng kiều sa
chợt rơi tâm tưởng, lòng ta thở nào*

*ai mang gió bụi vào mơ
ai đem gió cát để rồi lãng phiêu
cùng nhau nơi cõi sơn hà
ta về thường trụ, ta bà cảnh xưa...*

Giữa gió cát phù du, sóng đời đã bao lần thổi đến. Gió lạnh, cát mềm, sóng đẩy đưa ướt đẫm thân tâm, nghe lòng chơi vơi như bãi cát hoang vu, đón những cơn sóng vỗ về, rát da rát thịt. Đời người ư, vô thường như những gì không nắm bắt được, cho đời hắt hiu, cho tâm say sóng, cho mộng tìm về.

Mỗi người đều ôm một nửa đời hoặc trọn cuộc đời người, rong chơi trên biển nghiệp này, hứng chịu mưa nắng êm dịu hay dồn dập được trao tặng con người. Có kẻ đã ngã gục trên bước đi sanh tử, có người chạy trốn vô thường, ảo ảnh trong hoang tưởng, hay tìm nơi cùng cốc thâm sơn quán chiếu lại lòng hoặc có kẻ từ từ đi đến, nắm lấy vô thường biển ảo làm vui, như cơm ăn, như áo mặc, như niềm vui trong tấm lòng trong... nào ai biết ai đúng hay sai, chỉ là cách lựa chọn.

Tự nhiên, tôi nghĩ đến cánh hoa hồng mỏng manh soái mình nằm yên bình trên bãi cát, chợt thăm liên tưởng đến sóng, những đợt sóng vô tình, chợt băng khuâng đến biển... như khoảng đời đã qua, hiện tại và đi tới, như cuộc liên hoàn của đời sống. Có lúc ta bắt được một nhịp cầu nào đó để đến với đời, tìm tâm trong hơi thở, tìm thời gian qua trong buông bỏ, tìm tương lai như sóng viễn du, tìm hiện tại trong nụ cười.

Trong Chân đế, tất cả chỉ là một, như cái thai trong bụng của người mẹ không chia cách giữa con và mẹ trong Thai tạng giới, để thành hình nên trẻ thơ trong sáng, ngay nhiên với cuộc đời, để chuyển hoá, để thể nhập, nhìn rõ nguồn cội của dòng sanh tử, "năng đoạn phiền não" trong Kim cang giới.

một sớm hôm thức giấc

*mặt trời vừa hé môi
lặng tìm tâm thuở trước
chẳng thấy bóng tâm đầu*

*nằm vùi trong giấc ngủ
ngày tháng vùi vàng qua
mỉm cười buông màn mộng
mắt nhìn rõ mây trời.....*

Trong Tục đế, sơn hà đã ngăn cách, em và ta cũng là mộng đẹp, tìm nhau như hai là hai, như hai là một trong cuộc phân chia của nhị nguyên, để tìm đường trở về, nắm tay nhau vượt ngàn sông núi, vượt bể khổ sông mê, vượt đoạn đường trước mắt, dưới chân... để thấy được mầu nhiệm của con đường không thực, giả tưởng.

Khổ đau theo từng bước chân, tâm tình có lúc hay nhiều khi bất loạn, trái tim có nhiều khi co thắt, bồn chồn, mạch máu có nhiều khi căng thẳng... ta đi tìm ta, lòng nóng như lửa đốt, trí hoang mang như cơn mê, mắt nhìn xa ngàn vạn dặm ... sao lại quên đi tâm hiện tại vẫn còn đang nở hoa.

Lời nguyên Bồ tát Quán Thế Âm chợt hiện về như tấm lòng Từ vừa có mặt, khi bất hạnh cào xé và cơn đau chợt có mặt, khi tâm bất an....

*biển lửa sục sôi, muôn trùng sóng
khổ ải vô vàn bởi vọng mê
dừng tâm hoa nở, hương trầm ướp
thênh thang nào sợ sóng luân hồi...**

"Nam mô Nhất niệm tâm vô quái ngại, Quan Âm Như Lai thường cư Nam Hải nguyện".

Có người quan niệm rằng Nam Hải là một vùng biển nơi địa danh nào đó, có đức Bồ tát mang lòng từ bi, luôn có mặt khi có người đau khổ niệm được nhất tâm bất loạn... để cứu độ, đưa qua đời buồn, gian truân ... nhưng theo người tu Mật giáo, thì Nam Hải là biển lửa, vì phương Nam là Hoà, thuộc Bình Đẳng Tánh Trí, thuộc Tâm, do đức Như Lai Bảo Sanh làm chủ.*

Sóng nghiệp tràn lan, vô độ, đưa người lặn lội theo từng cơn sóng gió cuộc đời, theo tâm mang nhiều điên đảo mộng tưởng, như lửa bùng cháy, thiêu đốt tâm trong khổ đau, bất hạnh, làm miên trường cay đắng, tạo vô lượng phiền não...

Trong Kinh Kim Cang nói rằng: "*Như Lai giả vô sở tùng lai diệt vô sở khứ, cố danh Như Lai*" (Gọi là Như Lai có nghĩa là không từ đâu đến và cũng không đi về đâu).

"Khi vọng tưởng điên đảo, tâm bất loạn, rơi vào đau khổ, thấy có trầm luân, thấy có sơn hà đại địa, có tràn lan sóng gió, biển động mênh mông, không biết đường đâu để ra, để về....

Nơi Đàn Tam giác của Bảo bộ khởi từ Như Lai Bảo Sanh trong Giới Định Huệ làm đốt cháy vọng niệm, đưa tâm trở về. Từ Niệm căn hay Tinh tấn căn, nhìn rõ nhân duyên đến đi của vọng tưởng, sóng lặng gió yên... nhẹ nhàng như làn gió mát, trong lành, sung sướng như được sanh từ bầu vật của

tâm, được viên ngọc Như ý, như lòng từ của Bồ tát Quán thế Âm. Trong mưa gió của cuộc nhân sinh, bão tố, sóng động ngút ngàn, tiếng niệm Bồ tát như hồi cung bốn nguyện, như tâm tự quy nguyện, trở thành thiên thủ thiên nhãn, trong "chân quán thanh tịnh quán, quảng đại trí tuệ quán, bi quán cập từ quán".

Niệm tên Ngài như niệm chính tâm mình, như thể nhập trong dòng sóng tự tại, tròn được hạnh lớn của Bồ tát Trì Địa đi xây đường xá, lấp bùn lầy, lấp sông vọng niệm, gìn giữ tâm như giữ đất sạch, tâm trong, do đó, mới chuyển hoá được khổ, khi có mặt của lòng Từ, của Trí tuệ, thông dong bước đường đi qua biển sóng.

Bồ tát có bao giờ lia chúng sanh, và chúng sanh có bao giờ rời xa Bồ tát. Tâm có bao giờ bỏ tâm, con người có bao giờ lảng tránh con người, chỉ có quay đầu về. Chỉ có lòng sen Trí tuệ, chỉ có tâm Từ bi, chỉ có tình yêu thương chân thật mới đem cho cuộc đời, cho con người được những an lạc và hạnh phúc chân thật trong sự chia sẻ, nơi đó tràn đầy lòng bồ đề tự sanh, có đầy đủ tâm vô úy, mới dập tắt được ngọn lửa buồn đau, bất hạnh.

*Vì ai, thu khoác lá vàng
đất nằm ôm vạt chân tình bằng thơ
Xin người chớ bỏ mộng mơ
Thương thu mưa nắng vàng thâm sắc màu*

*Đi đâu cũng lại luân hồi
Khi quên hình dáng nụ cười năm xưa
mở từng bong bóng của tâm
sẽ nghe lại tiếng thiên thu gọi về*

*miên man có gã du hành
lang thang trên chốn nhân sinh tìm nguồn
thấy trong một khối tinh cầu
có người trước ngõ, trở về tìm thơ.....*

Miên man với bao cảnh đời, hình như đời sống hiện tại quá bấp bênh, chánh báo không đủ nên y báo thành tán loạn, khổ đau tràn đầy, chiến tranh khắp nơi, mạng sống vô thường...Chúng ta sao lại không tìm nhau trên cuộc đời huyền ảo, vô thường này....để cho nhau ánh mắt thương yêu, nụ cười san sẻ...

Người hiểu đạo Phật, sẽ có đầy đủ tình thương yêu con người do sự tu tập, thấy rõ được nhân duyên chằng chịt như lưới võng trời Để Thích, và do quán được tất cả đều do tâm.

Đạo Phật làm cho chúng ta tâm hồn trẻ trung vì không còn bị lệ thuộc vào những vọng tưởng, thất tình, không còn nô lệ vào Thần linh, vào sự che chở, thưởng phạt của bất cứ ai... vì mỗi người chính là chủ nhân ông của cuộc đời mình, trong dòng sinh mạng nhân bản đích thực, tự tại trong từ bi, an lạc trong trí tuệ, hạnh phúc trong dũng lực, tinh tấn trong hành động thiện nghiệp ... vén mây trời bao la cho cuộc sống thở rộng...

Mưa nắng cuộc đời đã làm cho tâm hồn ta sạm nắng, như lá thu đổi màu vàng sạm trong bất hạnh, dù đã giúp cho đời những tình thơ ca tụng,

thường ngoạn, mộng mơ. Trong luân hồi mà chúng ta đã thắm nhuần từ vô lượng kiếp, nay mở bong bóng tâm để thấy rõ thực tánh của các pháp, của tâm... để nghe lại tiếng thiên thu, lời thiên thu réo gọi từ tâm chân chất, rỗng không.

Có gã du hành trong chốn nhân sinh, trên vai mang gánh nặng vừa bỏ lại, bay nhảy trong khối tinh cầu, đã thấy mặt mũi nhau rồi ... hãy trở về, hãy về đây, nơi nhà xưa, nơi con tâm cũ, nơi có vô lượng chân tình, để trao nhau lời thơ, dù đang đứng trước ngõ ... Thấy được ngõ vào, có phải chẳng đây là hạnh phúc mà chúng ta tìm kiếm..

Giáo pháp của đạo Phật bao la quá như lòng Bi Trí của đức Phật, như cuộc đời Ngài từ vô lượng kiếp đến nay vì con người khai mở đường đi đến Chân Thiện Mỹ, đến bờ giải thoát.

Người Cùng tử tìm ra được một lương dược, một phương thuốc thích ứng cho chính mình, từ trong vườn hoa đẹp đó, thực hành và có chút an lạc, dù là đường còn xa vạn dặm vì vọng tưởng vẫn còn chi phối.

Thưa bạn, vẫn với những ý nghĩ cạn cợt của người có chút hiểu biết, đi tìm tâm, đôi khi cứ tưởng tâm ở bao xa, trên rừng sâu, núi cao hay ẩn trốn nơi nào đó.. trong đau khổ, chợt quay về, nhìn lại thấy nụ cười vẫn còn nở trong tâm, trên môi khô, thấy biển cuốn trôi đời nhau vào tánh không, để nhận thức được rằng tình yêu thương con người vẫn tràn đầy và hạnh phúc là những gì đẹp nhất mà con người ai ai cũng mong tìm đến. Tuy nhiên, với những lời văn thô thiển, ngây ngô... nhưng với một tấm lòng chân chất, chia sẻ, dù bạn có đồng ý hay không, cũng xin nhận nơi đây một chân tình kính dâng và chúng ta có phải chẳng có đầy đủ phước đức và nhân duyên mới hiện hữu làm người trong cõi vô thường...

Xin thành kính chia sẻ..

Viết xong lúc 0:28 phút sáng

Ngày 01.12.2009

---

* Trích từ "12 lời kệ tán Bồ tát Quán Thế Âm" của Cư sĩ Liên Hoa

* Tiểu luận "Bảo hộ và những vần thơ" của Cư sĩ Liên Hoa

